

QUI HO HAVIA DE DIR!

Mai he sigut una persona massa normal, ja ho sé que no. Ara tinc 20 anys, però, quan era petita mai m'havien agradat ni les princeses ni, ja sabeu les típiques coses de nenes, sempre m'havien agradat molt les aventures. Però no les aventures aquelles de perdre't per el bosc i trobar-te una casa abandonada, no, sinó aquelles aventures d'escapar-te i investigar un crim (no literalment, vull dir una cosa forta).

De fet, escric això per explicar-vos una història que em va passar quan tenia 14 anys. En aquell temps tots els nens i nenes estaven preocupats per si tenien parella i tot això, (jo no entenia això de l'amor) així que jo estava sola.

Sabia que hi havia més gent a qui li agradaven molt les aventures i tot el tema de l'univers (que és el que m'interessava més a mi) com jo, així que vaig decidir buscar-los. Jo volia formar la meva colla de nens als quals els agradés les mateixes coses i aficions que a mi, finalment, vaig formar el meu propi grup, tots ens deien "els rarets", però total no ens importava massa, i què si ho érem?

Fèiem un grup perfecte, teníem a en Max i la seva intel·ligència, a l'Albert amb unes mentides que ens lliuraven de moltes coses, després teníem a l'Andy, que no era de gran ajuda, però el seu pare era astronauta i ens interessava molt aquest tema, també teníem a la Vera, que era la més valenta del grup, i finalment estava jo, la Mireia, que ideava tots els plans. No em digueu que no formàvem un bon grup!

A tots ens interessava molt el tema dels extraterrestres i aquestes coses, així que preguntàvem al pare de l'Andy sempre que anàvem a la seva casa:

- Senyor Lluís, vostè sap si existeix una altra forma de vida, és a dir els extraterrestres?
- Tonteries, no creieu que ja sou grandets per aquestes coses. Responia sempre ell.

Un dia farts de les contestacions d'en Lluís, vam decidir que ho volíem comprovar nosaltres mateixos. Aquell mateix dia a la tarda ens vam reunir tots a la meua casa per pensar que hi podríem fer al respecte.

Ja ens hi veieu a tots cinc pensant i avorrits com una ostra, de sobte l'Andy es va posar a plorar, tots ens vam quedar parats, mai havíem vist plorar a l'Andy! Així que li vam preguntar què li passava i ell ens va respondre que per primera vegada el seu pare aniria a l'espai, i que és clar entre el viatge que ja es triga prou i el temps d'investigació hi estaria com un parell d'anys.

Tots li deien que no es preocupés i que tot aniria bé, i tal i qual, menys jo, jo no li vaig dir res, jo em vaig quedar bocabadada pensant.

- És una notícia fantàstica! Vaig exclamar
- Però què dius tu ara? Va respondre l'Andy

Tots es van quedar una mica parats del meu comportament però, bé, tenia les meves raons.

- Que si, sóc la dels plans no? Doncs escolteu, volem descobrir lo dels extraterrestres no? Doncs ens podem colar en el coet del teu pare i anar-hi nosaltres també.
- Que t'has tornat boja o algu ? Va dir l'Albert.

La Vera va dir molt ràpidament que s'hi apuntava i estava més clar que l'aigua. Els altres es van quedar rumiant-s'ho una estona.

Jo insistia que seria divertit i que així l'Andy no trobaria a faltar el seu pare.

Us pensareu que era boja, però hi ha una cosa que al principi no he dit, i és que al meu grup tots érem orfes de pare i de mare, menys l'Andy, que tenia pare però mare no. Tots menys l'Andy vivíem en una casa d'acollida fins que algú ens vulgués, així que ja veus tu qui ens trobaria a faltar ...

- Andy què hi dius tu? Si no vens t'hauràs de quedar amb la teva àvia que ens odia i que no deixarà que ens veiem, i trobaràs a faltar el teu pare - vam dir la Vera i jo.
- No hi perdem res - Van dir l'Andy i en Max – i tu què, t'hi apuntes Albert?
- Bueno ... si hi aneu tots jo també i vaig. Va dir finalment.

Per fi va arribar el dia del vol, tots estàvem súper nerviosos, però molt emocionats, ens vam haver d'aixecar a les cinc de la matinada! És clar, encara teníem que preparar-ho tot, i a més a les set s'aixecaven tots i no podíem escapar mentre fos de dia per no córrer cap risc de que ens poguessin veure, i perquè el vol s'enlairava just a l'hora de dinar. El vol s'enlairava a les 15:00, i fins que fos l'hora, ens vam quedar tots a casa de l'Andy, amagats a la seva habitació.

Havia arribat l'hora de marxar, el senyor Lluís es va acomiadar de l'Andy i li va dir que no es preocupés que per la nit arribaria la seva àvia. Al cap d'uns minuts que en senyor Lluís marxés, nosaltres el vam seguir.

Era increïble que ens n'anéssim a l'espai, i durant dos anys! Vam haver de despistar al guàrdia amb un Dron, i tant que el vam despistar! Bueno, la qüestió, era que vam poder entrar, però per poc que no, doncs que vam haver d'esperar com una hora i mitja a que ens poguéssim pujar al coet, encara havien de revisar-ho tot i a més, l'àvia d'e l'Andy, va trucar a en senyor Lluís dient-li que havia arribat més d'hora i que l'Andy no hi era!

- No et preocupis mare, marxa a casa dels seus amics constantment quan jo no hi sóc. Va dir ell amb molta normalitat.
- Amb aquella panda de mocosos! Em sentirà el nano quan arribi! Li va respondre ella amb molta mala llet.

Ens vam amagar dins d'un quartet petit en el qual hi havia moltes coses on amagar-se.

Aquella nit, va passar una cosa molt estranya, i és que mentre dormíem, em va semblar sentir un soroll del que provenia de la mateixa habitació, sabia que no era cap dels pilots perquè els sentia parlar, així que em vaig apropar, a mida que m'apropava anava escoltant una respiració cada cop més forta.

Era un nen! Un altre nen que s'havia amagat al mateix coet i a la mateixa habitació que nosaltres! El pobre en veure'm va fer un bot que fins i tot vaig arribar a pensar que li donaria un atac.

- No et preocupis no et faré res, però, què hi fas tu aquí?
- Jo et podria preguntar el mateix! T'ho explico si tu també m'ho expliques.
- D'acord.

Ell em va explicar que fugia de la seva família perquè estaven tots molt bojos i perquè no el deixaven sortir de casa ni per anar a l'escola ni per res i que havia aconseguit escapar. Jo el vaig explicar tota la historieta de que si l'Andy trobaria a faltar el seu pare, que si ens interessava molt el tema, i bé, tot això.

Després ens vam quedar xerrant una bona estona, i em va dir que es deia Hugo i jo li vaig dir que em deia Mireia. De sobte, sentim un soroll que ens va espantar una mica, però l'Hugo va reaccionar ràpid, va agafar un llençol i ens va tapar a tots dos.

La veritat es què aquell nen que havia sorgit del no res, l'Hugo, era bastant guapo i molt simpàtic, era el típic nen de pel·lícula del qual totes les nenes estan colades per ell, castany amb ulls clars i el nen més simpàtic i amable que havia vist mai.

Quan el soroll va passar, el silenci va envair aquell quartet. Algú ens va destapar el llençol! L'Hugo em va mirar, i jo li vaig tornar la mirada, quan de sobte...

- "Ring ring "
- Au Mireia, desperta que has d'esmorzar i anar a escola!!!
- Què?? Tot havia estat un somni!